

La frase del dia

“Volem fer créixer un 25-30% la capacitat de llits d’UCI de forma permanent en el nostre sistema”

Adrià Comella, DIRECTOR DEL SERVEI CATALÀ DE LA SALUT (CATSALUT)

El Conte

Maria Barbal

El bo que és tot

Després d’un mes sortint a penes per comprar aliments, medicines, deixar la brossa i reciclar, poso la ràdio just uns minuts al dia. Sentir les estadístiques i, un cop més, el mot “Covid-19” em produeix esgarriances. La meua vida es resumeix en poques activitats i la mirada se me’n va sovint més enllà de casa.

En to de queixa, li he dit que no havia vist mai la capçada del lledoner tan bonica com ara.

—Tal vegada abans d’avui no l’esguardaves amb tant delit! Tu creus que ha de llanguir la bellesa del paisatge perquè nosaltres estem tancats a casa?

Li agrada parlar amb alguna paraula culta. Al principi d’estar junts, jo li preguntava pel significat exacte dels mots

“Tu creus que ha de llanguir la bellesa del paisatge perquè nosaltres estem tancats a casa?”

que no m’eren acostumats. Aquesta vegada hauria agraït un sinònim exacte de “llanguir”. El cert és que m’hauria conformat gustosament amb “marcir”, però no he preguntat res, prou feina tenia d’atacar-lo.

—És que ara no em puc queixar ni a casa? Ser raonable les vint-i-quatre hores del dia t’ajudarà a sentir-te millor?

El lledoner ha crescut amb rapidesa i solvència. Hi ha una espessor de fulles verdes que m’impedeix veure gran part del xamfrà perquè altres arbres de la mateixa família s’han captivat de la mateixa manera. De vegades l’imito. M’he “captivat” com ell.

—Què volies, doncs, que pel teu con-

hort els lledoners mantinguessin les branques nues?

En mirar la cara que he fet s’ha posat a riure i això sí que no! L’he deixat sol al balcó i he entrat al pis. A cada resposta amb el seu estil, més enrabiada estava. Sí, tinc un reguitzell de possibilitats: telefonar a la família, als amics, veure’ls en pantalla, llegir els llibres que esperen en columna des del terra a la butaca, mirar pel·lícules, dormir, fer treballs manuals... Des del balcó he anat a parar a la cuina després de passar per la sala menjador; tot seguit, a l’estudi, on he fet una trista ullada a la meua taula en desordre, per acabar davant la nevera. Allí he passat uns moments de perplexitat preguntant-me pel dinar i, de contricció avançada, per si pessigava “quelcom”. M’altera, cada cop més, pensar amb paraules que ell fa servir, encara que em deixaria matar abans de dir-les en veu alta.

Al cap de poc, allí el tenia amb el seu posat amable però tosut. Em volia convèncer que no estàvem pas tan malament. Ha deixat anar,

—Pots considerar el bo que és tot.

—Com pensaré el bo que és tot quan el que em passa és que em sento malament?

He vist que tenia un llibre als dits i m’he menjat la partida. És capaç de llegir-me “qualque cosa”, com li agrada de dir. I sí, ho he encertat.

“Ara que estic al llit malalt,

estic força content.”
M’ha llegit, de Joan Salvat-Papasseit, el poema *Tot l’enyor de demà* fins a “—Vosaltres restareu, per veure el bo que és tot.”
Ell, llegeix tan bé..., feia molt que jo no recordava aquests versos preciosos. L’he abraçat i, damunt de la seva camisa, he plorat notant com les meves ga-

nes d’enfadar-me es fonien dolçament. Després d’eixugar-me la cara li he somrigut. Les paraules sentides, dites de forma senzilla, m’arriben tant!

Hem tornat junts al balcó i he mirat amb enyor l’esplendorosa primavera de demà.

MARIONA

Sísif

Jordi Soler

